

det for bedst eller tilstedeligt og foreneligt med den offentlige Orden og Sædeligheden, at disse Frientimmer skulle have Lov til at bo, hvor som helst i Byen de ville, eller om man mener, at de skulle være henviste til visse bestemte Gader eller visse bestemte Kvartierer. Men navnlig — og det er særlig vigtigt — maa man vide, om Politiet skal have Tilladelse til at lade dem indkassernere sig frivillig. En saadan frivillig Kasserering er efter min Opfattelse langt værre end den Kasserering, der nu finder Sted, hvor de dog ere under en vis Opsigt og en vis Tugt. Efter de Beretninger, der foreligge, har det vist sig, navnlig i Hamborg, at efter at man har ophevet de offentlige Huse, ere de blevne bestaaende privat, og det forekommer mig ganske sjenshylligt, at en saadan Tilstand maa være meget mere forkastelig end den nuværende.

For øvrigt skal jeg ikke komme nærmere ind paa Sagen, og det er heller ikke Udvalgets Flertals Mening at ville føre noget egentligt Forsvar for Bibeholdelsen af de offentlige Huse; men vi for vort Vedkommende mene, at der maa være en ganske anden Klarhed over Spørgsmaalet, inden vi kunne gaa med til nogen Omordning paa dette Omraade. Det er vor Hovedposition og vort Hovedargument, men samtidig henstille vi til alvorlig Overvejelse af de offentlige Autoriteter, hvorledes det offentlige i det hele vil stille sig til denne Sag. Det er ingenlunde vor Mening, at man bør blive staaende ved den nuværende Ordning, men da Spørgsmaalet jo andre Steder har været under offentlig Diskussion, formener man, at det indtil videre, saa længe der ikke foreligger Erfaringer andetsteds fra, vil være forsigtigt og rigtigt at lade Sagen bero paa Overvejernes Stadium. I denne Retning har Udvalget i Betænkningen stillet en Opfordring til vedkommende Autoriteter. — Naar Mindretallet har indtaget en anden Stilling, kan dets Position kun være en yderligere Bestyrkelse af Flertallets Opfordring til fremdeles at tage Sagen under alvorlig Overvejelse; thi det vil bemærkes, at der ikke foreligger noget Vindringsforslag fra Mindretallets Side, og man vil ogsaa erindre, at det efter den Forhandling, der fandt Sted ved Sagens 1ste Behandling, maa antages at være Tingets Ønske, at Udvalget skulde have en meget begrænset Opgave og kun besfatte sig med det Spørgsmaal, som havde fundet Udtryk i et fra Folketingets Side foreliggende Lovforslag.

Fjerre: Som det høje Ting vil have set af Betænkningen og nu har hørt af den ærede Ordfører, er der en Del Medlemmer

af Udvalget, der meget kunde ønske straks at gaa betydelig videre, end det nuværende Forslag gaar, og som kun have ladet sig afholde derfra af Frygt for, at Folgen skulde blive, at der ikke udkom nogen Lov og slet ingen Forandring kom. Hvis vor Reservation for Fremtiden skal faa nogen Betydning, er det rigtigt, at vi her i Salen i alt Fald antyde vort Standpunkt, og det skal jeg gøre for mit Vedkommende. Jeg antager, at de andre Medlemmer af Mindretallet ville være enige med mig i det, jeg vil sige, men jeg bemærker dog udtrykkelig, at jeg taler kun i mit eget Navn.

Da Loven af 10de April 1874 var til 2den Behandling her i Landstinget, blev det udtalt af det nuværende ærede 3dje Medlem for 9de Kredts (Estrup), at for ham var den første Paragraf i Lovforslaget egentlig den eneste, som han brød sig om. Naar det blot blev bestemt, at de syge Individer kunde faa hurtigt og let Adgang til Lægehjælp, og naar det blev dem under Straf paabudt at skulle søge Lægehjælp, brød han sig ikke om de andre Paragraffer i Loven, og jeg tror ogsaa, at det vilde have været det heldigste, om man havde indskrænket sig til de to første Paragraffer i denne Lov — maaste som tredje Paragraf medtaget Slutningsparagraffen — og at man saa havde, som ogsaa foreslaet af et andet Medlem den Gang, overladt alt det øvrige, de særlige Bestemmelser mod det ene Kon, til Justitsministeren, Administrationen. Det blev ganske vist fremhævet i Lovforslagets Motiver, at disse Sygdomme havde antaget en faretruende Stikelse i den sidste Tid, og man mente, at de stammede mest fra den hemmelige Prostitution. Det var derfor ønskeligt at komme dem til Livs, men da Politilovene af 11te Februar 1863 og 4de Februar 1871 ikke angik den Slags Kvinder, og da der efter Justitsministerens Mening ikke var tilstrækkelig Hjemmel i den bestaaende Straffelov alene, havde han set sig foranlediget til at gaa til Lovgivningsmagten for at faa det nødvendige Retsgrundlag til at skride ind mod den. Jeg kan ogsaa saa godt forstaa, at den højtærede Minister kunde finde sig tilstyndet dertil. Det er jo hverken i og for sig heldigt eller behageligt at skulle have Ansvaret paa et saadant Omraade som dette, at skulle finde sig i, at der i de forfælske Byer følges en højst forfælsk Fremgangsmaade, og at skulle træffe den ene Afgørelse af temmelig odiøs Natur efter den anden, og det alt sammen under Tøllens af, at man egentlig ikke havde et rigtigt Retsgrundlag for det, naar det kom til Stykket. Og, som Justitsministeren ogsaa den Gang bemærkede, kan kunde ikke